



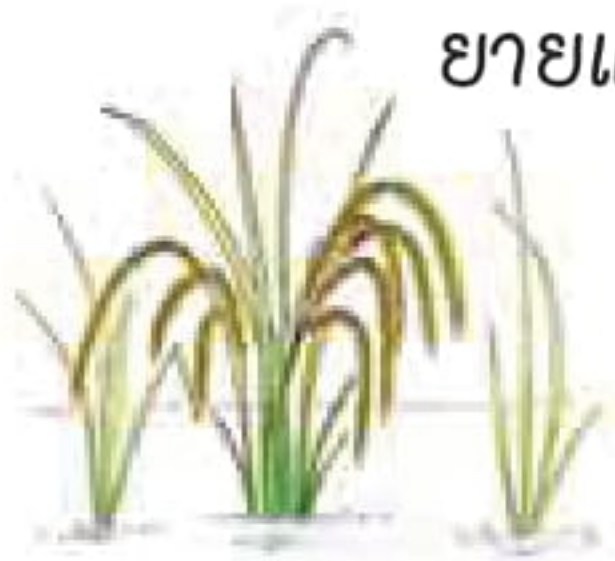
จงเป็นดัง... ต้นข้าวที่เต็มรวง

วันนี้...พี่อาร์พันธุ์พาคุณยายไปตรวจสุขภาพ
ประจำปีที่โรงพยาบาลวิภาวดีรังสิต ข้าพเจ้าได้ติดตาม
ไปด้วย เวลา ๐๘.๐๐ น. รถของคุณยายมาถึงด้าน
หน้าประตูของโรงพยาบาล บุรุษพยาบาลเข็นรถเข็นมา
เทียบรถของคุณยาย

พี่อาร์พันธุ์ซึ่งนั่งอยู่เบาะด้านหลังได้ลงจากรถ
เพื่อที่จะไปเปิดประตูรถให้คุณยาย จากนั้นจึงค่อย ๆ

พยุ่งท่านให้เดินมาถึงจุดจอดรถเข็น ทันทีที่มาถึง มือทั้งสองของคุณยายยกขึ้นพนม แล้วพูดกับบุรุษพยาบาลว่า “คุณ สงสารยายด้วยนะ ยายแก่แล้ว ยายไม่รู้หนังสือ” บุรุษพยาบาลเห็นคุณยายยกมือไหว้ตนเองเช่นนั้น ก็รับยกมือไหว้ตอบกลับบ้าง

บุรุษพยาบาลเป็นรถพาคุณยายมาถึงห้องตรวจวัดความดัน ซึ่งจะมีพยาบาลที่ทำหน้าที่ตรวจนั่งประจำโต๊ะรออยู่ พอรถเข็นของคุณยายมาจอดอยู่ด้านหน้าโต๊ะของพยาบาลคนนั้น มือทั้งสองของคุณยายยกขึ้นพนมอีกครั้งพร้อมกับพูดว่า “คุณ สงสารยายด้วยนะ ยายแก่แล้ว ยายไม่รู้หนังสือ” พยาบาลรับยกมือไหว้





คุณยายกลับทันที ทำเช่นเดียวกับบุรุษพยาบาล

จากนั้นบุรุษพยาบาลได้เข็นรถของคุณยายไปที่
ห้องตรวจ ซึ่งเป็นที่ที่คุณยายต้องเปลี่ยนอริยาบถจาก
ท่านั่งเป็นท่านอนบนเตียงทันทีที่คุณหมอมายืนข้างเตียง
มือทั้งสองของคุณยายก็ยกขึ้นพนม พร้อมกับพูดว่า
“คุณหมอ สงสารยายด้วยนะ ยายแก่แล้ว ยายไม่รู้
หนังสือ”

จนกระทั่งเสร็จสิ้นการตรวจ บุรุษพยาบาลได้เข็น
รถพาคุณยายมาส่งที่หน้าทางออกของโรงพยาบาล
เมื่อรถเข็นมาจอดเทียบรถของคุณยาย ก่อนที่คุณยาย
จะขึ้นรถ ท่านได้หันกลับไปหาบุรุษพยาบาลแล้วยกมือ

ชั้นพนมอีกครั้งพร้อมกับพูดว่า“ขอให้คุณได้บุญกับยาย
เยอะๆ นะ สงสารยายนะ ยายแก่แล้ว”

แม้คุณยายจะสูงส่งด้วยวัยวุฒิ และคุณธรรม
มากมาย แต่ท่านก็ให้เกียรติ และอ่อนน้อมกับทุกคน
เสมอ ไม่ว่าเขาจะเป็นใคร แต่ทุกคนที่ได้ให้ความช่วย
เหลือ และอำนวยความสะดวกให้ท่าน แม้จะเป็น
หน้าที่ของเขาโดยตรงก็ตาม ต่างก็ได้รับสิ่งที่เท่าเทียม
กันจากใจของคุณยาย คุณยายไม่รู้หนังสือ แต่ดวงใจ
ของท่านก็สามารถถ่ายทอดคุณธรรม และสิ่งที่มี
คุณค่าให้คนอื่นได้รับรู้เสมอ

ข้าพเจ้าก็ได้แต่คิดรำพึงอยู่ในใจว่า“ทำไมหนอ...





คุณยายต้องทำอย่างนี้กับทุกคนด้วย” เป็นคำถามที่ค้าง
อยู่ในใจตลอดมา ไม่กล้าที่จะกราบเรียนถามท่าน
จนกระทั่ง...

ณ วันนี้...แม้ไม่มีคำตอบจากคุณยาย แต่ภาพที่
ปรากฏให้เห็นในวันนั้นยังคงเป็นบทเรียนที่ต้องจดจำ
ตลอดไป...

จงเป็นดัง...ต้นข้าวที่เต็มรวงที่โน้มลงสู่พื้นดินเสมอ

“น้ำเต็มกระบอกย่อมไม่ดัง
ข้าวเต็มรวงย่อมอ่อนโน้มลงต่ำเสมอ”